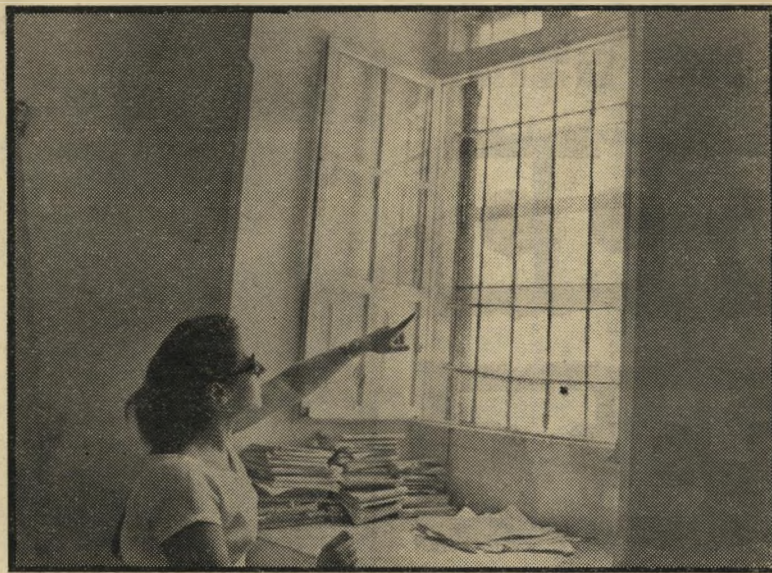

בדיוק כאן

מראה לאה כהן, ניסו העצירות לנסר את סורגיהחלון בעזרת סכין מטבח גנובה. אחרי עבודת נמלים של כמה לילות נשברה הסכין, אך בסוגר נוצר חריץ הניכר עד היום. נסיונות בריחה אחרים — גם הם נכשלו.

רצחו אותו. המודעות משכו קהל רב, והקהל משך שוטרים בריטיים שהיו באותה סביבה. השוטרים עצרו גם את לאה, אבל לא לפני שהצליחה להשמיט לתוך שיח קרוב את ערימת הכרוזים שהחזיקה מתחת למעילה. היא מובאת למטה המשטרה. המתח מגיע לשיאו, כשהאדם הראשון בו היא ניתקלת שם — אינו אלא הסרג'נט דיי, אותו הייתה אמורה לרצוח כמה חודשים לפני כן. הסרג'נט, אימת המחתרת, מתחיל לחקור אותה חקירה מענה וממושכת, שבסופה הוא משתכנע לגמרי שלא היה סתם גימנוזיסטית תמימה, שנתפסה במיקרה, כשיצאה „לעשות קניות בשביל אמא שלי החולה, לכבוד פסח.“ רק מטעמי נוהל הוא שואל על כתובתה. זה מחריד אותה. „הרי פחדתי מזה“, היא נזכרת. „ידעתי שברגע שיחדע לדוב ש-

לביצוע פסקהדין הראשון שלה, מציידים אותה בכמה רימוניידי. עם עוד שלושה מי חברי האירגון היא יוצאת להתנקש בחיי הסרג'נט דיי, הידוע ביחסו הקיצוני לחברי המחתרת. אבל למרות ההכנות הקפדניות והמדוקדקות — נכשלת הפעולה: הסרג'נט החליף בדיוק אז את מקום מגוריו, ומיקרה זה הציל את חייו.

זמן קצר לאחר מכן — בא מבצע נוסף: הנהגת האירגון מטילה על דוב ולאח לרצוח סרג'נט בריטי אחר, המתגורר בתל-אביב. כשנערה צעירה מצלצלת בדלתו ושואלת בנימוס לכתובת בסביבה, לא חושש הסרג'נט, לפתוח את הדלת ולענות. לאה חוררת בו זכרונה את פניו. מעתה יידע האירגון לזהות אותו.

יותר מאוחר היא מתייצבת עם דוב לפני

זה השער

דרכו הובלה לאה (משמאל) לבית-הכלא, בגיל 17. כאן היא יוצאת דרכו, בלונת חברתה דבורה, שהייתה כלואה יחד איתה. חילה סאלם, שהייתה שייכת בעבר לעדבי עשיר, הפכה לבית-כלא לעצירות בלבד, שנכלאו בו, ללא משפט.

על כך ש„שיקרה לחיילי הוד מלכותו.“ יום אחד באה אמה לבקר אותה בכלא ביפו. היא הביאה מזון לבתה הכלואה, ומגניבה אליה פתק קטן מקופל היטב. כתור (המשך בעמוד 27)

נעצתי — הוא ירוץ לבית שלי להוציא משם את הנשק והחומר, שכלל, בין היתר, אגרות-חוב בריטיות מזויפות, שבעזרתן רצינו למוטט את הכלכלה הבריטית בארץ.“ על כן מוסרת לאה אחת אחרי השניה כתובות כוזבות, לשם נשלח שוטר, ומוצא מגרשים ריקים, שדות או סתם בניינים.

★ ★ ★

להשמיר את הפתק

ק בשעות הצהריים „כשהייתי בסורג'נט חתה שהבית כבר נקי.“ מוסר לאה את כתובתה האמיתית. „הסברתי להם ששיקרת, כי חששתי מתגובת אמי החולה על המעצר.“ התוצאה: לאה נשלחת לכלא. לקישלה של יפו. לא מפני שהייתה ממונה על הוצאה להורג של קצינים בריטיים — אלא

הסוהרות לשעבר

לכנס ההיסטורי של נשי בית-לחס הוזמנו גם הסוהרות הערביות הגרות בעיר, שהיו מופקדות על העצירות מטעם הבריטים.

הבית. הוא מצוייד בסטן, והיא ניצבת על המדרכה ממול, כשבידה מטפחת. לא עובר זמן רב, והסרג'נט מתקרב לביתו. הוא מזהיר שהוא על הכחנת של הלחץ, נוקט באמצעי בטחון, אך לא מבטיח עצמו בפני נערה צעירה המאותתת פתאום במטפחתה. ובאותו רגע דורך דוב את הסטן. למחרת כותבים כל עיתוני-הבוקר על רצח סרג'נט בריטי נוסף. אולי עלידי אנשי הלחץ.

★ ★ ★

קניות בשביד אמא שרי

את לאה לא תפסו מעולם בביצוע מעשי-רצח.

היא נתפסה במיקרה כשהוביקה כרוזים. „בוקר אחד, מוקדם מאד, יצאנו להדביק מודעות-אבל לזכר חבר שלנו, שהבריטים

האסירות לשעבר

הן היום נשים מבוגרות, שקטות, מיושבות בדעי תן. אין עברן ניכר בפניהן, ורק סיפורת של לאה כהן (יושבת, שניה משמאל) הזכיר שוב איזה הרפתקות לא-תאומנה עברו כל הנשים האלה.

הילדים

היתומים המשוכנים כיום בחילה סאלם, מקיפים את לאה ודבורה, במסדרון שאלו נפתחו תאי הכלא.